

Ako sa d'ateľ Bubeník naučil bubnovat' zobákom

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Prababička Príroda sa veľmi snažila naučiť všetky vtáčiky v dolinke Olinke spievať. Ďateľ Bubeník sa snažil urobiť svojej učiteľke radosť, no spev mu vôbec nešiel. Stále mal akýsi zachrípnutý hlas. Nechcel v spevokole spievať falošne, a tak radšej čušal vzadu.

Prababička Príroda si raz všimla, že sa vôbec nezapája do spevu a tak mu začala dohovárať: - *Prečo sa aspoň nepokúsiš spievať? Nám to nebude prekážať, že nebudeš spievať tak čisto ako slávik Spevákik alebo v takých vysokých tónoch ako škovránok Ránok.*

Ďateľ Bubeník - d'ateľ čierny / tesár

- *Ale keď ja vôbec nemám hudobný sluch, - hanbil sa d'ateľ Bubeník. - Mne znie môj hlas úplne falošne.*

- *Ak sa nebudeš zapájať do spevu, tak sa nikdy spievať nenaučíš, - vravela mu prababička Príroda. - No a potom budeš v lese len tak poletovať a nikomu sa nebudeš vedieť prihovoriť. Dobré vieš, že vtáčiky neučím spievať preto, aby si pospevovali, keď majú dobrú náladu. Každý vtáčik sa musí naučiť spievať, aby si mohol označovať svoje územie, kde bude hniezdiť a aby sa vedel dohovoriť s ostatnými vtáčikmi. Ak nebudeš vedieť spievať, tak ti nebude nikto rozumieť a ani ty sa nebudeš vedieť s nikým dohovoriť. Nebudeš môcť vyjadriť svoju náladu ani myšlienky.*

- *Keď ja by som sa naozaj veľmi rád naučil spievať, ale nemám na to hlas, - bránil sa ďalej Bubeník.*

- Ako sa tak na teba pozerám, tak by si mohol tým tvojim mocným zobákom bubnovať po konári, - ozval sa brhlik Omazanček - Myslím, že to dokážeš a do nášho speváckeho súboru to pekne zapasuje.

- Skús to, - povedala prababička Príroda. - Možno to bude akurát ten zvuk, ktorý nám v lesnej komornej sieni chýbal.

Hanblivý d'ateľ Bubeník to skúsil najskôr veľmi nespelo. Pred toľkým obecnstvom váčikov mu to však veľmi nešlo: - Pôjdem si to skúšať niekde hlboko do lesa, kde ma nebude nikto počuť. Pred vami mám veľkú trému.

A tak d'ateľ Bubeník odletel hlboko do lesného zátišia. Tam si sadol na suchý konár sváka Smreka a začal cvičiť. Spočiatku to jeho bubnovanie nebolo priveľmi hlasité. Na konci dňa však bubnoval zobákom po suchej vetvičke tak rýchlo a hlasito, že sa to rozliehalo po celej dolinke Olinke.

- Ja nebudem spievať, ale bubnovať! - skríkol natešený Bubeník. - Teraz už nejdem do vtáčieho spevokolu, ale zajtra sa musím osmeliť a ukázať všetkým, čo som sa naučil.

Ďateľ Bubeník nezažmúril počas noci ani oka. Pred zajtrajším vystúpením pred celým vtáčím spevokolom mal veľkú trému.

- Čo ak mi to pred nimi nepôjde tak ako na svákov Smrekovi? - obával sa.

Ráno vyletel Bubeník ešte pred svitaním. Ponáhľal sa do lesnej komornej siene, kde mávala prababička Príroda s vtáčikmi pravidelne skúšky spevu. Tam hodnú chvíľu hľadal vhodný suchý konárik, na ktorom jeho bubnovanie bolo najlepšie počuť. Keď sa mu podarilo taký nájsť, začal skúšať. Keď zabubnoval, odrazu boli hore všetky vtáčiky nielen lesného, ale aj lúčneho zátišia dolinky Olinky. V celej doline nebolo vtedy hádam živej duše, ktorú by jeho hlasné bubnovanie nebolo zobudilo.

- Nebýva veru zvykom, aby d'ateľ vstával v lese prvý, - prihovorila sa mu červienka Plačkulienka. - Ešte sa mi nestalo, že by ma bol dakedy nejaký vtáčik okrem hlucháňa Ranostaja v rannom speve predbehol.

- Dnes ťa však predbehol Bubeník, - povedala sýkorka Leskločiapočka. - A to ho všetci považujeme za spachtoša, ktorý vždy vstáva posledný.

- Dnes nám však ukázal, ako treba zobúdzat' zo spánku celý les, - prehovoril ujo Javor. - Jeho hlasité bubnovanie sa rozlieha celou dolinou.

- A musím priznať, že je to pekný zvuk, ktorý mi doteraz pod klenbou lesa chýbal, - prehovorila prababička Príroda. - Ďateľ Bubeník, môžeš si svoje územie v lese označovať takýmto hlasitým bubnovaním na suché vetvičky stromčekov. Tento zvuk nebude nikomu

NA TÚRU S NATUROU

prekážať a nikoho vyrušovať. Dovolíte, vtáčiky, d'atl'ovi bubnovať v lesnom zátiší dolinky Olinky?

- *Dovolíme*, - zvolali jednohlasne vtáčiky, ktoré sa zlietli okolo prababičky Prírody. A tak od tých dávnych čias, keď ostatné vtáčiky učila prababička Príroda spievať, bubnuje d'ateľ Bubeník zobákom na suché vetvičky stromov. A je to naozaj šikovný bubeník. Zobákom dokáže búšiť do konára tak rýchlo, že jeho bubnovanie pripomína vzdialenú strelbu zo samopalu. Keď si nájde v lese strom umiestnený na hrebni, naozaj sa jeho bubnovanie rozlieha po celej dolinke Olinke. Našťastie pre všetky vtáčiky a zvieratá, že teraz d'ateľ Bubeník nevstáva tak zavčasu, ako vtedy dávno keď to chcel predviesť prvýkrát všetkým. Určite by sa naňho hnevali, že im nedá driemať práve vtedy, keď sa na sklonku noci každému živému stvoreniu v dolinke Olinke najsladšie sníva.

